

JAK POMOHLY PENÍZE Z EU NAŠÍ ŠKOLE

Škola v Obrnicích je obyčejná základní škola jako každá jiná. Chodím do ní od první třídy, ale nic podobného se ještě nikdy nestalo!

Bylo pondělí a jako všechny ostatní pondělky to byl začátek týdne. Všichni jsme se sešli ve třídě a začala první hodina. Měli jsme český jazyk. Když přišla paní učitelka do třídy, nesla v ruce něco divného. Byla to nějaká malá krabička. Všichni jsme se sami sebe ptali, co to může být. Později nám paní učitelka prozradila, že je to stroj času, který škola pořídil z dotací Evropské Unie – Pomoc školám, a bude sloužit v různých hodinách. V dějepisu se prý podíváme do různých historických období. V přírodopisu si prohlédneme již vyhynulé tvory a v hudební výchově si poslechneme originální hudbu Mozarta nebo Bacha. Takto prý budeme cestovat v různých předmětech napříč časem. Paní učitelka nám slíbila, že prvním výletem bude cesta k dinosaurům, tedy do druhohor! Všichni jsme se nemohli dočkat přírodopisu, který byl až ve středu.

Středa. „Hurá!“ ozvalo se z naší třídy, když si pro nás přišla paní přírodopisářka. Všichni jsme byli zvědaví, zda tuto hodinu skutečně uvidíme živé dinosaury.

„Seřad'te se před touto krabičkou.“ Právila paní učitelka. Když jsme se seřadili, krabičku otevřela. Všichni jsme úžasem nedýchali. Z krabičky šla ta nejkrásnější záře, jakou jsem kdy viděla. Barvy duhy se prolínaly jedna přes druhou.

„Vstupte do portálu.“ Pokynula nám paní učitelka tichým hlasem. Krok. Ticho. Duha. Když jsem otevřela oči, stála jsem na zelenavé planině a nade mnou letěl pterodaktyl. Hrůzou jsem vykřikla a vzápětí jsem se chytila za pus, abych nevydala ani hlásku. Jeho obrovská blanitá křídla byla opravdu úžasná. Neplácala jako splašená, ale spíše v klidu plachtila. Bylo to nádherný pohled. Na okamžik jsem zatoužila být tímto již dávno vyhynulým tvorem, ale pak jsem si uvědomila, že je to hloupost. Už bych si ten let nevychutnávala, jako nyní on. V ten den jsem se o tomto ptakoještěřovi dozvěděla spoustu informací a myslím, že je nikdy nezapomenu. Po návratu z druhohor jsme si se spolužáky vyprávěli, jaké ze zvířat žijících v období druhohor na nás udělalo největší dojem. Podělili jsme se o zajímavosti, které se jich týkaly, a těšili jsme se na další hodiny, kdy budeme moci využít tento skvělý přístroj.

Škola se nám stala zábavou a začali jsme do ní chodit rádi. Oblíbila jsem si dějepis i přírodopis, kdy jsme zažívali strach i vzrušení z nebezpečí, která hrozila od zvířat nebo v dobách válek, ve kterých jsme se náhodně ocitli. Avšak nejraději jsem cestovala za zajímavými osobnostmi v hodinách českého jazyka. Úplně skvělé bylo, že jsem si mohla promluvit s autorem knihy Letopisy Narnie nebo Williamem Shakespearem. Doufám, že stejný přístroj mají i na středních školách.